

Sygn. akt II KK 618/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)
SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **T. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2022 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie
art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich wniesionej na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 lutego 2016 r., sygn. akt X Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 7 października 2014 r.,
sygn. akt II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej T. S. i w tym
zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt
II K [...] m.in. T. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa

określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., polegającego na udzieleniu w warunkach czynu ciągłego, nieustalonym osobom środka odurzającego kokainy w łącznej ilości 400 gram i za to został skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 40.000 zł.

Tym samym wyrokiem T. S. został uniewinniony od popełnienia czynu polegającego na posiadaniu środka odurzającego w postaci 0,1 grama marihuany, kwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Od tego wyroku apelację w zakresie kary wniósł również obrońca T. S. – adw. M. W.

Apelacja została przyjęta, o czym zostali powiadomieni obrońca oskarżonego i oskarżony.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2016 r., sygn. akt X Ka [...] Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu również sprawy T. S. w związku z apelacją wniesioną przez jego obrońcę, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W dniu 29 lutego 2016 r. obrońca oskarżonego T. S. wniósł o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego.

Z pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowemu wynika, że zostały rozpoznane wyłącznie zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: P. U., Ł. K., M. T., K. M. (k. 5189-5195).

Kasację od wskazanego wyroku Sądu Okręgowego w W., w części dotyczącej T. S., w całości na korzyść tego skazanego, wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Zarzucił w niej rażące i mogące mieć istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k. w z. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego T. S., co skutkowało przeprowadzeniem nieprawidłowej kontroli odwoławczej wyroku sądu *meriti* i wniósł o uchylenie wskazanego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy w części dotyczącej T. S. Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uzasadniało jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Uzasadniając merytoryczną zasadność kasacji podnieść należało w pierwszym rzędzie, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. określającego standardy kontroli odwoławczej, sąd odwoławczy jest zobowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. W wypadku wydania wyroku potwierdzeniem realizacji wskazanego obowiązku jest pisemne uzasadnienie, w którym sąd odwoławczy powinien podać, czym kierował się wydając wyrok i dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne lub niezasadne (art. 457 § 3 k.p.k.). Właściwe zrealizowanie tego obowiązku wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w apelacji, ale także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującym oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach, argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za trafne bądź niezasadne. Do naruszenia przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. dochodzi co do zasady gdy sąd pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym. Zwrot „rozważyć” użyty w treści art. 433 § 2 k.p.k. oznacza bowiem wymóg merytorycznego odniesienia się do tych zarzutów (por. wyroki SN: z dnia 28 stycznia 2009 r., II KK 213/08, z dnia 21 października 2010 r., III KK 167/10).

Tym rygorom odnoszącym się do kontroli odwoławczej, Sąd Okręgowy w W. nie sprostął.

Z treści uzasadnienia wyroku sporządzonego przez ten Sąd wynika, że już w części wstępnej tego dokumentu procesowego Sąd nie wskazał, aby wyrok Sądu pierwszej instancji, który zapadł w tej sprawie zaskarżył apelacją również obrońca oskarżonego T. S.. To uchybienie nie mogłoby wywołać określonych skutków procesowych, gdyby w dalszych motywach rozstrzygnięcia Sąd odniósł się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego sporządzonego przez obrońcę tego oskarżonego. Tak się jednak nie stało. W dalszej części uzasadnienia nie zawarto żadnych rozważań dotyczących zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego T. S.. Słusznie podnosi się w kasacji, że zrealizowania wskazanego obowiązku przez Sąd odwoławczy nie można domniemywać.

Fakt rozważenia zarzutów i wniosków apelacji powinien wynikać z pisemnego uzasadnienia wyroku. Właśnie sporządzone w zgodzie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. uzasadnienie pozwala na ocenę prawidłowości orzeczenia, w szczególności rozpoznania podniesionych zarzutów w środku odwoławczym.

W tym kontekście podnieść należało, dzieląc argumentację zawartą w kasacji, że z treści art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności wynika, że jednym z wyznaczników standardu rzetelnego procesu jest wyraźne wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc takie odniesienie się do argumentacji stron, które gwarantuje stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji i dostępu do apelacyjnego etapu postępowania (por. Hadjianastassiou przeciwko Grecji - wyrok z 16 grudnia 1992 r, A.252, w: M.A. Nowicki: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 477, wyrok z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie N.A. przeciwko Norwegii, skarga nr 27473/11, § 63; z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie Cesovšek i Božičnik przeciwko Słowenii, skarga nr 68939/12 i 68949/12, § 40).

Podsumowując stwierdzić należało, że z analizy treści uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego nie można wysnuć wniosku o dokonaniu przez ten Sąd rzetelnej kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu pierwszej instancji w kontekście zarzutów apelacji sporządzonej przez obrońcę T. S., co potwierdza stanowisko Sądu Najwyższego zajęte na wstępie rozważań o trafności kasacji. Tym sposobem procedowania Sąd odwoławczy rażąco naruszył przepisy procedury karnej wskazane kasacji, a uchybienie to mogło w istotny zakresie wpłynąć na treść wyroku w kierunku jego zmiany na korzyść oskarżonego, czego wykluczyć nie można, w sytuacji podzielenia zarzutów apelacji.

Z tych względów należało uchylić wskazany wyrok Sądu Okręgowego w W., w części dotyczącej T. S. i sprawę, w tym zakresie, przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.